ECLI:LV:ZRT:2019:1112.C73507619.3.S

Lietas Nr.C73507619
Lietvedības Nr. C 5076-19/35

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Jēkabpilī 2019. gada 12.novembrī

Zemgales rajona tiesa, tiesnesis V.Trušels, izskatot rakstveida procesā vienkāršotās procedūras civillietu, AAS "Balta" prasībā pret SIA „/Nosaukums-A/", par zaudējumu piedziņu.

Aprakstošā daļa

2019.gada 16.augustā apdrošināšanas AS "Balta" pārstāvis SIA "Julianus Inkasso Latvija" (turpmāk – prasītājs) cēlis tiesā prasību vienkāršotajā procedūrā pret SIA „/Nosaukums-A/" (turpmāk – atbildētājs) par zaudējumu piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka starp prasītāju un /pers. C/ tikusi noslēgta apdrošināšanas polise 575520103, uz kuras pamata bijis apdrošināts dzīvoklis pēc adreses /adrese/. Polises darbības termiņš bijis no 06.04.2016. līdz 31.12.2016. Polises darbības laikā dzīvoklis ticis applūdināts, par ko dzīvojamās mājas apsaimniekotājs sastādījis aktu norādot, ka applūdināšana notikusi sakarā ar kanalizācijas aizsērējumu. Aktā norādīts, ka stāvvads faktiski aizaudzis ar taukiem.

Prasītājs saskaņā ar attiecīgo tāmi, atskaitot ar polisi noteikto pašrisku, izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību 600.31 *euro*.

Prasītājs, pamatojoties uz Apdrošināšanas līguma likuma 45.pantu, likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 4. pantu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4. - 6. pantu, Civillikuma 1635., 1652., 1753., 1756., 1775., 1779.pantu, "Dzīvojamas mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi" Nr.408, MK noteikumi Nr.907 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu MK noteikumu "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajam prasībām" Nr.907 , 2010.gada 28.septembra MK noteikumu Nr.905 "Kārtība, kādā tiek plānotas un organizētas ar dzīvojamās mājas renovāciju un rekonstrukciju saistītās darbības" 2.punktu, LR Civilprocesa likuma 41 .panta 1 .daļu, lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam galveno parādu – 627.73 *euro* (izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība 600.31 *euro* + 103.30 *euro* fiksētā maksa saskaņā ar sadarbības līgumu Nr. 01490-05-11), likumiskos procentus 27.86 *euro*, tiesas izdevumus - valsts nodevu 109.72 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3.30 *euro*, noteikt tiesības prasītājam par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda. Norāda, ka pirms vēršanās tiesā mediācija nav veikta. Prasītājs norādījis, ka nevēlas, lai notiktu uzklausīšana tiesas sēdē.

2019.gada 21.augustā, saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.21 pantu atbildētājam uz juridisko adresi tika nosūtīts prasības pieteikuma un pievienoto dokumentu noraksti, nosakot termiņu aizpildītas paskaidrojuma veidlapas par prasību iesniegšanai tiesā līdz 2019.gada 21.septembrim.

Atbildētājs, 2019.gada 17.septembrī tiesā iesniedzis paskaidrojumus, kuros norāda, ka neatzīst prasību par 709.61 *euro*, tiesas izdevumu piedziņu un procentu maksājumus no SIA "/Nosaukums-A/" un uzskata, ka prasība noraidāma pilnā apmērā.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālus, pušu rakstveida paskaidrojumus tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma daļēji.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa nosaka, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Ievērojot Civilprocesa likuma 96.panta piekto daļu, pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmā daļa *(redakcijā, kas bija spēkā līdz 2018.gada 1.jūnijam)* nosaka, ka apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem, izņemot gadījumus, kad ir nodarīts kaitējums personas dzīvībai, veselībai vai fiziskajam stāvoklim.

No lietas materiāliem redzams, ka 2016.gada 5.maijā starp apdrošināšanas AS "BALTA" un /pers. C/ bija noslēgts apdrošināšanas līgums un izsniegta Ģimenes apdrošināšanas polise Nr.575520103, saskaņā ar kuru tika apdrošināts dzīvoklis /adrese/. Polises darbības termiņš no 06.04.2016. līdz 31.12.2016. (*lietas 25.-26. lapa).*

Lietā nav strīda par to:

1) ka atbildētāja bija dzīvojamās mājas /adrese/apsaimniekotāja.

2) ka 2016.gada 5.maijā starp apdrošināšanas AS "BALTA" un /pers. C/ bija noslēgts apdrošināšanas līgums un izsniegta Ģimenes apdrošināšanas polise Nr.575520103, saskaņā ar kuru tika apdrošināts dzīvoklis /adrese/. Polises darbības termiņš no 06.04.2016. līdz 31.12.2016. (*lietas 25.-26. lapa).*

3) ka dzīvoklis /adrese/, 2016 gada 6. decembrī bija appludināts, un mājas apsaimniekotājs SIA „/Nosaukums-A/" veikusi apsekošanu un sastādījusi aktu par konstatētajiem bojājumiem, ka dzīvokļa nopludināšanas iemesls bija kanalizācijas aizsērējumu, ka stāvvads faktiski aizaudzis ar taukiem, ka ir nopludināts un bojāts: viesistabā - lamināta grīdas segums, ka kosmētiskais remonts dzīvoklī veikts 2008.gadā, ka daudzdzīvokļu dzīvojamā māja /adrese/, ir celta 1980.gadā., ka ekspluatācijas laikā virtuves kanalizācijas stāvvadi ir nolietojušies.

4) ka prasītājs ir izmaksājis /pers. C/ 600.31 *euro.*

Lietā ir strīds par atbildētāja pienākumu segt apdrošinātājam radītos izdevumus, kas radušies izmaksājot apdrošināšanas atlīdzību.

No lietas materiāliem redzams, ka pamatojoties uz noslēgto apdrošināšanas līgumu, apdrošinātā persona 2016.gada 6.decembrī iesniegusi prasītājam atlīdzības pieteikumu par dzīvoklim nodarītajiem bojājumiem sakarā ar dzīvokļa /adrese/, appludināšanu *(lietas 28.-29.lapa)*.

2016.gada 12.decembrī prasītāja pārstāvis veica dzīvokļa /adrese/, apsekošanu, par ko sastādīts Bojātā īpašuma apskates protokols, kurā konstatēts, ka noliešanas rezultātā dzīvoklī bojāts grīdas segums *(lietas 30.-32.lapa)*.

Dzīvoklim radīto bojājumu novēršanas izmaksas saskaņā ar eksperta sastādīto tāmi tika aprēķinātas pavisam kopā 670.31 *euro* apmērā *(lietas 33.lapa)*.

Apdrošināšanas AS "BALTA" 2017.gada 3.janvārī pieņēma lēmumu veikt apdrošināšanas atlīdzības izmaksu 600.31 *euro* apmērā /pers. C/, kas ir apstiprināts ar maksājuma uzdevumu Nr.72664 *(lietas 35.-36.lapa)*.

Tiesa, izvērtējot aprēķinu, vadoties no loģikas likumiem un dzīvē gūtiem novērojumiem, secina, ka aprēķins veikts, balstoties uz vidējām materiālu un darba spēka cenām Latvijā, sakarā ar ko aprēķinātā summa ir samērīga (Civillikuma 1792.pants).

Apdrošinātājs, kas ir samaksājis apdrošināšanas atlīdzību, samaksātās summas apmērā iegūst atprasījuma (regresa) tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumu rašanos, izņemot gadījumus, kad ir nodarīts kaitējums personas dzīvībai, veselībai vai fiziskajam stāvoklim (*sk. K. Torgāns. Saistību tiesības. II daļa. Mācību grāmata. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008, 237.lpp.*)

Tiesa atzīst, ka prasītājs ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību apdrošinājuma ņēmējam par nodarītajiem zaudējumiem, un līdz ar to, minētās summas apmērā prasītāja pārņem apdrošinātās personas prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem.

No prasības pieteikumā norādītā un no lietas materiāliem pievienotā SIA „/Nosaukums-A/" 2016.gada 27.decembrī sagatavotā akta Nr.1-45/182, par appludināšanu redzams, ka atbildētājs tika konstatējis, ka tika kanalizācijas stāvvada aizsērējuma dēļ tika applūdināts prasībā norādītais dzīvoklis, kā arī izdarījis secinājumu, ka līdz 2016.gada 6.decembrim uzdevums veikt mājas kopīpašuma esošās daļas kanalizācijas stāvvadu nomaiņu neesot dots un finansējuma avots neesot noteikts. Atbildība gulstoties uz visiem dzīvojamās mājas /adrese/dzīvokļu īpašniekiem *(lietas 27.lapa)*.

Civillikuma 2289.pants nosaka, ka ar pilnvarojuma līgumu viena puse (pilnvarnieks, uzdevuma ņēmējs) uzņemas izpildīt otrai (pilnvaras devējam, pilnvarotājam, uzdevuma devējam) - zināmu uzdevumu, bet pilnvaras devējs apņemas pilnvarnieka rīcību atzīt sev par saistošu.

Saskaņā ar Civillikuma 1770.pantu ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. Tātad zaudējumi šīs normas izpratnē ir jebkāds mantas samazinājums, zudums vai bojājums, kā arī citu mantiski novērtējamu tiesību aizskāruma sekas. Savukārt Civillikuma 1771.pants noteic, ka zaudējums var būt vai nu tāds, kas jau cēlies, vai tāds, kas vēl priekšā; pirmajā gadījumā tas dod tiesības uz atlīdzību, bet otrajā – uz nodrošinājumu.

Pamatojoties uz Civillikuma 1775.pantu, katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina, un saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu, katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Zaudējumu atlīdzināšanas mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tāda stāvokļa atjaunošanu, kas būtu bijis tad, ja aizskārums nebūtu noticis (*K.Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata.-Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 237. – 238.lpp.*).

Tiesību doktrīnā ir atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums ir tad, ja vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) zaudējumu nodarītāja prettiesiska rīcība, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību.

Šādos apstākļos zaudējumu atlīdzības pienākuma noteikšanai ir jāizvērtē, vai aizsērējušais kanalizācijas stāvvads ir atzīstams par dzīvokļa īpašnieka īpašumu, vai arī tā ir dzīvojamās mājas kanalizācijas sistēmas funkcionāli nedalāma daļa, kas ietilpst dzīvojamās mājas kopīpašumā. Atkarībā no kanalizācijas sistēmas mezgla nozīmes iespējams konstatēt, kuram jāsedz nepieciešamie izdevumi, kas saistīti ar tā uzturēšanu. Bojājumu gadījumā jākonstatē, kam iestājas atbildības pienākums par nodarītajiem zaudējumiem- dzīvokļa īpašniekam, visiem kopīpašniekiem samērīgi ar viņu domājamām daļām, vai dzīvojamās mājas pārvaldītājam.

Bez tam tiesa ņem vērā, ka mājas pārvaldīšanas process ir nepārtraukta darbība un atbildētājai nepārtraukti bija jākontrolē komunikāciju stāvoklis un par to jāinformē iedzīvotāji.

Avārija notika 2016 gada 6. decembrī un atbildētāja nav pievienojusi nevienu pierādījumu, kas apstiprinātu, ka tā ir pildījusi pārvaldīšanas darbības - sasaukusi kopīpašnieku sapulces, izvirzījusi jautājumus par finansējuma piešķiršanu nepieciešamo darbību veikšanai.

Atbildētāja paskaidrojumiem ir pievienojusi 2016.gada 30.decembrī starp dzīvojamās mājas /adrese/, starp dzīvokļu īpašniekiem un atbildētāju noslēgto Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pilnvarojuma līguma izrakstu, kurā ir noteikts, ka Pārvaldniekam ir pienākums pārvaldīt un apsaimniekot dzīvojamo māju, savukārt dzīvokļu īpašnieki apņemas segt izdevumus, kas saistīti ar dzīvojamās mājas, tās funkcionāli saistīto ēku un būvju un piesaistītā zemes gabala pārvaldīšanu un apsaimniekošanu. Cita starpā līguma 5.1.punktā pārvaldnieks, t.i. atbildētājs, apņēmies nodrošinātā finansējuma ietvaros veikt visas obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības. *(lietas 77.-93.lapa)*

Tiesa atzīst, ka iesniegtais līgums neattiecas uz lietā izskatāmo periodu-2016. gada 6. decembri.

Atbildētājs nav iesniedzis pierādījumus, ka iepriekšējais līgums bija atbrīvojis no pienākuma veikt visas obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības.

Dzīvojamu māju pārvaldīšanas likuma 6.pantā noteiktas dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbības, tās iedalot obligāti veicamajās pārvaldīšanas darbībās un citās pārvaldīšanas darbībās.

Saskaņā ar minētā likuma 6.panta otrās daļas 1.punkta d) apakšpunktu par obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām tiek atzīta dzīvojamās mājas uzturēšana (fiziska saglabāšana) atbilstoši normatīvo aktu prasībām, cita starpā, ar to saprotot, dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošanu, tehnisko apkopi un kārtējo remontu. Likuma 6.panta trešā daļa paredz, ka citas pārvaldīšanas darbības tiek veiktas atbilstoši dzīvojamās mājas īpašnieka gribai un maksātspējai. Pie tām pieder ar dzīvojamās mājas uzlabošanu un attīstīšanu un šim nolūkam nepieciešamo pasākumu ilgtermiņa plāna sagatavošanu saistītās darbības.

Tiesas ieskatā inženierkomunikāciju uzturēšana (saglabāšana) ir cieši saistīta ar ēkas normālas ekspluatācijas nodrošināšanu, kas ir kvalificējama kā pārvaldnieka obligāti veicamā pārvaldīšanas darbība, kas nav atkarīga no dzīvokļu īpašnieku maksātspējas un gribas.

Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 „Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" 6.punktā noteikts, ka dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un inženierkomunikāciju tehnisko apkopi, vizuālo pārbaudi, tehnisko apsekošanu un bojājumu novēršanu nodrošina dzīvojamās mājas pārvaldītājs. Saskaņā ar minēto noteikumu 13.punktu, reizi mēnesī veicama inženierkomunikāciju pārbaude apkures sistēmai, ūdensapgādes sistēmai, kanalizācijas sistēmai, ventilācijas sistēmai un klimata iekārtām, gāzes apgādes sistēmai.

Kā minēts iepriekš, lietā nepastāv strīds, ka dzīvokļa /adrese/, nopludināšanas iemesls bijis kopīpašumā esošā kanalizācijas stāvvada aizsērējums.

Atbildētāja nav iesniegusi tiesai pierādījumus, ka būtu pienācīgi, t.i., reizi mēnesī, apsekojusi dzīvojamās mājas inženierkomunikācijas, līdz ar ko tiesa secina, ka tā savlaicīgi nav pamanījusi apstākļus, kas noveduši pie kanalizācijas stāvvada aizsērējuma un notikušās avārijas.

Tiesas ieskatā, tas vien apstāklis, ka atbildētājs ir konstatējis, ka kanalizācija stāvvadam nepieciešams remonts, neatbrīvo atbildētāju no pienākuma katru mēnesi apsekot stāvvadus un nepieciešamības gadījumā veikt to tehnisko apkopi, ar iespēju novērst avārijas situācijas, kam ir būtiska nozīme, lai nodrošinātu stāvvada funkcijas, novērstu to traucējumus un pēc iespējas ilgāk saglabātu to iepriekšējo stāvokli.

Tāpat tiesa uzskata, ka atbildētāja nav pierādījusi, ka būtu veikusi kanalizācijas stāvvada tehnisko apkopi, kam ir būtiska nozīme, lai nodrošinātu stāvvada funkcijas, novērstu tā traucējumus un pēc iespējas ilgāk saglabātu tā iepriekšējo stāvokli. Šī pienākuma nepildīšana, tiesas ieskatā, tieši var veicināt avārijas situācijas rašanos.

Tiesa uzskata, ka atbildētāja nav ievērojusi Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajam prasībām" 13.punktā noteikto pienākumu reizi mēnesī veikt stāvvadu apsekošanu.

Tādējādi, tiesas ieskatā, atbildētāja pieļāvusi bezdarbību, kuras rezultātā tā nav pamanījusi un pienācīgi novērtējusi stāvvada stāvokli, līdz ar ko nav veikusi nepieciešamos darbus, lai novērstu notikušos avāriju.

Šādi nekonstatējot bojājumus, un neveicot kanalizācijas stāvvada tehnisko apkopi un remontu, tiesas ieskatā, ir cēloniskā sakarībā ar nodarītajiem zaudējumiem dzīvokļa īpašumam.

Tiesas ieskatā, avāriju varēja novērst, ja dzīvojamās mājas inženiertehniskās komunikācijas būtu uzturētas pienācīgā tehniskā kārtībā, kas ir atbildētājas, kā pārvaldnieka, tiešais pienākums.

Tiesa nepiekrīt atbildētājai, ka informācijas sniegšana par nepieciešamību veikt inženierkomunikāciju nomaiņu, būtu pietiekama, lai atzītu, ka atbildētāja ir izpildījusi Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otras daļas 1.punkta d apakšpunktā noteikto pārvaldnieka pienākumu, kā arī nepiekrīt tam, ka pārvaldniekam būtu nepieciešams speciāls dzīvokļu kopības lēmums stāvvadu remontdarbu uzsākšanai.

Tiesas ieskatā, ņemot vērā, ka kanalizācijas stāvvada tehniskās apkopes neveikšana, neremontēšana var novest un arī bija novedusi pie tā aizsērējuma (avārijas), tiesa uzskata, ka pārvaldnieka pienākums bija to gan ikmēnesi apsekot, gan veikt tehnisko apkopi un nepieciešamības gadījumā arī remontu, tādējādi izpildot normatīvajos aktos noteikto pienākumu.

Tiesa atzīst par nepamatotu atbildētāja argumentu, ka nebija iespējams sasaukt iedzīvotāju sapulci ar kvorumu, jo atbildētājas kā pārvaldnieka pienākums bija jebkādiem līdzekļiem pildīt ar līgumu uzņemtās saistības (Civillikuma 1587.pants).

No Civillikuma 1646.un 1649.pantiem izriet, ka civiltiesiskā atbildība par deliktu(neatļautu darbību) iestājas pat par vieglu neuzmanību, tas ir, par rūpības vai čaklības trūkumu, kāda vispār jāievēro krietnam un rūpīgam saimniekam.

Tiesas ieskatā atbildētāja kā pārvaldītāja nav pienācīgā kārtā izpildījusi obligāti veicamo darbību dzīvojamās mājas /adrese/, esošo iekārtu un komunikāciju apsekošanā, tehniskā apkopē un kārtējā remontā un tādējādi ir pieļāvusi prettiesisku rīcību, kas izpaudusies kā bezdarbība, rīkojoties vieglprātīgi un nevērīgi, pienācīgā tehniskā stāvoklī neuzturot tās pārvaldījumā esošās caurules, tātad ir pierādīts viens no zaudējumu atlīdzības priekšnoteikumiem.

Atbilstoši likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmajai daļai, prasītājai ir prasības tiesības pret atbildētāju, jo prasītāja ir izmaksājusi Apdrošinātai personai- Dzīvokļa īpašniecei apdrošināšanas atlīdzību 600.31 *euro*, un šādā veidā prasītāja ir cietusi zaudējumus.

Saskaņā ar Civillikuma 1786.pantu, zaudējumu summu veido bojāto lietu atjaunošanas vērtība.

Lietas materiāliem pievienota AAS "Balta" sastādīta tāme par dzīvokļa /adrese/, remontam nepieciešamajiem izdevumiem pēc kā vadījusies prasītāja, izmaksājot dzīvokļa īpašniecei apdrošināšanas atlīdzību.

Tiesa uzskata, ka ir pierādīts cēloniskais sakars starp atbildētājas bezdarbību attiecībā uz dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju pareizu tehnisku uzturēšanu, apsekošanu un zaudējumiem saistībā ar apdrošināšanas atlīdzības izmaksu, tādējādi konstatēti visi zaudējumu atlīdzināšanas pamati un tie ir atlīdzināmi tikai pēc pozīcijām, kas ietvertas sastādītajā tāmē.

Tiesa pilnībā piekrīt atbildētājai, ka tai nav jāiegulda savi naudas līdzekļi stāvvadu remontam. Tomēr atbildētāja nav iesniegusi tiesā pierādījumus, ka dzīvojamai mājai /adrese/, nebūtu bijuši uzkrājumi, lai veiktu kanalizācijas stāvvada remontu vai nomaiņu.

Turklāt Augstākās Tiesas Civillietu departamenta 09.11.2016. spriedumā civillietā SKC-0264/2016 norādīts, ka ārpuskārtas remontam, kura izmaksas sedzamas no saņemtajiem pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksājumiem, nav nepieciešams īpašs dzīvokļu īpašnieku akcepts, t.i., dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums.

Bez tam, arī uzkrājumu nepietiekamība neattaisno pārvaldnieka (atbildētājas) bezdarbību, ievērojot to, ka Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas likuma 6.panta otrās daļas 2.punkts pie obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām ierindo arī pārvaldīšanas darba plānošanu, organizēšanu un pārraudzību, tajā skaitā pārvaldīšanas darba plāna, kā arī uzturēšanai nepieciešamo pasākumu plāna, sagatavošanu un attiecīgā gada budžeta projekta sagatavošanu.

Pie apstākļiem kad atbildētājai savlaicīgi bija zināms stāvvada kritiskais stāvoklis, tai bija iespējas organizēt mājas uzturēšanai nepieciešamo finansējumu tā, lai nodrošinātu stāvvada remontdarbu veikšanu. Tādējādi, lai gan obligāti veicamo pārvaldīšanas darbību finansēšana jānodrošina dzīvokļu īpašniekiem, tikai un vienīgi atbildētāja ir tā persona, kurai šie darbi bija jāplāno, jāorganizē to finansēšana un jāizpilda, līdz ar ko tikai no atbildētājas var prasīt atbildību par pieļautās bezdarbības radušām sekām.

Novērtējot minēto, tiesa secina, ka lietā ir konstatēti visi civiltiesiskās atbildības priekšnoteikumi – zaudējumu esamība un cēloniskais sakars (atbildētājas bezdarbība karstā ūdens stāvvada neapsekošanā, tehniskās apkopes pienācīga neveikšana un neremontēšana) starp dzīvokļa appludināšanu un konstatētajiem zaudējumiem.

Līdzīgas atziņas par to, ka pārvaldnieka pienācīga pārvaldīšanas pienākumu nepildīšana ir cēloniskā sakarā ar avārijas situācijas rašanos un zaudējumu nodarīšanu citam dzīvokļa īpašumam, ir paustas vairākos tiesas spriedumos *(sk. 15.02.2018. Kurzemes apgabaltiesas spriedums lietā Nr.C30490616, 16.10 2019.*AT Senāta Civillietu departamenta spriedums lietā C30490616,SKC248/2019. *).*

Tādejādi tiesa atzīst, ka ir pamats piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam galveno parādu – izmaksāto apdrošināšanas atlīdzību (zaudējumus) 600.31*euro* apmērā.(670.31-70.00)

Prasītāja lūgusi kā daļu no pamatparāda piedzīt no atbildētājas zaudējumus 103,30 *euro* kā fiksēto maksu saskaņā ar sadarbības līgumu Nr. 01490-05-11, norādot, ka tā kā atbildētāja neatlīdzināja prasītājai zaudējumus labprātīgi, prasītāja pilnvarojusi SIA "Julianus Inkasso Latvija" iekasēt no atbildētājas zaudējumus tiesā ceļā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma jēgai un tiesiskajam regulējumam tiesāšanās izdevumi, tai skaitā ar lietas vešanu saistītie izdevumi, tiek atlīdzināti Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā un apmērā, līdz ar to tie nevar tikt atzīti par zaudējumiem Civillikuma 1779.panta izpratnē, kas būtu radušies atbildētāja darbības vai bezdarbības dēļ. Tāpat lietā nav iesniegti pierādījumi, ka prasītājai būtu radušies izdevumi par rakstveida pierādījumu iegūšanu, savukārt izdevumi, kas saistīti ar prasības pieteikuma sagatavošanu (juridisku pakalpojumu saņemšanu) nav pielīdzināmi papildus izdevumiem.

Civilprocesa likuma 33.pants noteic, ka tiesāšanās izdevumi ir tiesas izdevumi un ar lietas vešanu saistītie izdevumi. Tiesas izdevumi ir valsts nodeva, kancelejas nodeva, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, bet ar lietas vešanu saistītie izdevumi ir tostarp izdevumi par advokāta palīdzību, izdevumi sakarā ar ierašanos uz tiesas sēdēm, ar pierādījumu savākšanu saistītie izdevumi.

Līdz ar to fiksētās maksas izdevumi ir pielīdzināmi tiesāšanās izdevumiem un tikai no prasītājas atkarīgs, vai uzņemties lietas vešanu pašai vai to uzticēt trešajai personai.

Jautājums par tiesu izdevumiem pieder procesuālām, bet ne materiālām tiesībām. (..) Apšaubāma ir iespēja piemērot materiālo tiesību noteikumus

procesuālām attiecībām (*skat. V.Bukovskis. Civīlprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933., 421.lapa*).

Arī Augstākās tiesas praksē jau nostiprināta atziņa, ka jautājums par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu, t.sk., to izdevumu, kas radušies, lietas vešanai pilnvarojot pārstāvi, izšķirams saskaņā ar Civilprocesa normām un materiālo tiesību normas (Civillikuma normas par zaudējumu atlīdzību) nav piemērojamas *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2000. gada 11. oktobra spriedumu lietā Nr. SKC-466 un 2009. gada 21. janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-6)*.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu 103,30 *euro* piedziņu noraidāma, jo šāda procesuāla rakstura izdevumi nav atzīstami par prasītājas zaudējumiem materiāltiesiskajā izpratnē un to atlīdzināšanai nav piemērojamas materiālo tiesību normas.

Prasītāja 2018.gada 12.septembrī sagatavojusi un nosūtījusi atbildētājam pretenziju par regresa prasības atlīdzību un 2018.gada 1.oktobrī Pretenziju par zaudējuma atmaksu (*lietas 37., 38.-39.lapa),* uz ko atbildētāja nosūtījusi atteikumu zaudējumu atlīdzībai *(lietas 41.-42.lapa).*

Tiesa atzīst, ka pamatota un apmierināma prasītāja prasība daļā par likumisko procentu 27.86 *euro* piedziņu no atbildētāja, kas aprēķināti par laika posmu no 2018. gada 21.oktobra līdz 2019. gada 1.augustam – 6 % gadā no galvenā parāda.

Civillikuma 1753.pants nosaka, ka ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu, samērā ar viņu daudzumu un lietošanas ilgumu. Civillikuma 1756.pants nosaka, ka pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu vai uz likumu.

Savukārt Civillikuma 1946.panta pirmā daļa noteic, ka procenti par aizdevumiem dodami tikai tad, ja tie bijuši tieši norunāti vai ja parādnieks pielaidis nokavējumu.

Tiesai nav pamata apšaubīt prasītāja veikto procentu parāda aprēķinu un to apmērs pat tuvu nesasniedz pamatparāda summu.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, 34. panta pirmās daļas pirmā punkta "a" apakšpunktu, 39. panta pirmās daļas 5. punktu, no atbildētāja par labu prasītājam piedzenami tiesas izdevumi – valsts nodeva 94.23 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 3.30 *euro*.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. pantu un atbilstoši Civillikuma 1765. pantam prasītājam nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no atbildētāja likumiskos sešus procentus, ievērojot Civillikuma 1763. panta nosacījumus.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.1 pantam atbildētājam nosakāms 10 dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei, skaitot to no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41., 97., 193., 194., 195., 204.[1], 250.[18], 250.[25], 250.[27], 413.-415., 440.[2], 440.[3] pantu, tiesa

nosprieda

AAS "BALTA" prasību pret SIA „/Nosaukums-A/" par zaudējumu piedziņu vienkāršotās procedūras lietā apmierināt daļeji.

Piedzīt no SIA „/Nosaukums-A/", reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, par labu AAS "BALTA", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, galveno parādu – izmaksāto apdrošināšanas atlīdzību 600.31 *euro*, likumiskos nokavējuma procentus 27.86 *euro* par laiku no 2019. gada 21.oktobra līdz 2019. gada 1.augusta, tiesāšanās izdevumus – valsts nodevu 94.23 *euro*, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3.30 *euro,* pavisam kopā 725.70 *euro* (septiņi simti divdesmit pieci *euro* un 70 centi) apmērā.

Samaksa par labu AAS "BALTA" veicama prasītāja AAS "BALTA" pārstāvja SIA "Julianus Inkasso Latvija", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, norēķinu kontā Nr. LV61HABA0551008868793, AS "Swedbank".

Noraidīt AAS "BALTA" prasību pret SIA „ /Nosaukums-A/" daļā par zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanas izdevumu tiesvedības procesā piedziņu 103.30 *euro* apmērā.

Noteikt AAS "BALTA" tiesības par laika periodu pēc sprieduma labprātīgās izpildes termiņa beigām līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no SIA „/Nosaukums-A/", reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, likumiskos procentus 6% (seši procenti) gadā no nesamaksātās pamatparāda summas - 600.31 *euro*, ievērojot Civillikuma 1763. panta nosacījumus, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu lietas dalībnieki var 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā, ja pastāv kāds no Civilprocesa likuma 440.[2]panta noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Apelācijas sūdzība iesniedzama Zemgales rajona tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams Zemgales rajona tiesas kancelejā Jēkabpilī, 2019.gada 12.decembrī.

Tiesnesis (personiskais paraksts) V.Trušels